

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθῆναι, 6 καὶ 13 Σεπτεμβρίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 36-37

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

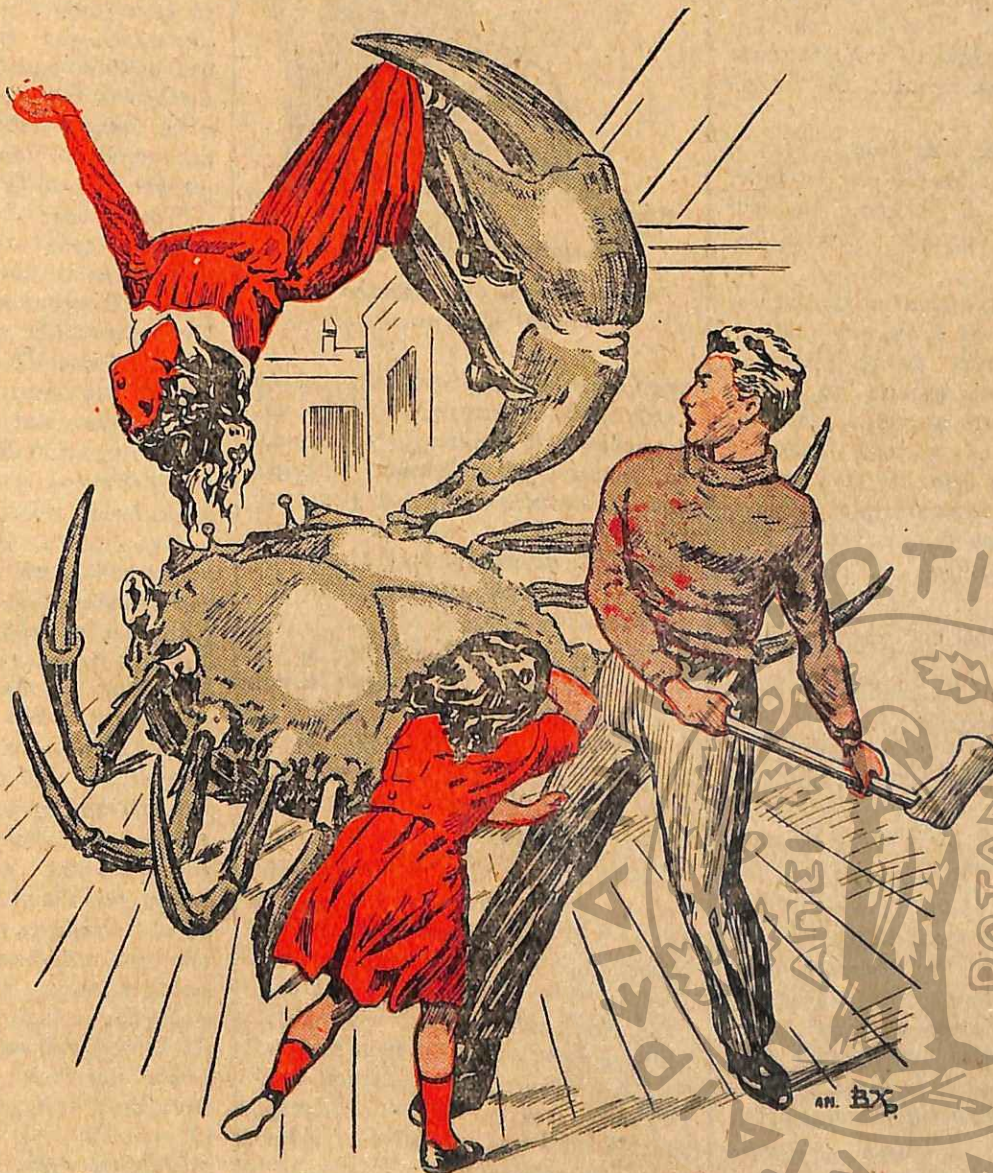
— Φοβοῦμαι, οὐρλιαξε ἡ Δευκὴ, θὰ μᾶς φάει τὴν Ἀννούλα μας!

— Σιωπή! διέταξε τὸ ἀμερικανόπουλο πὺ μπρὸς τὰ στὸν κίνδυνον δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του.

Ἐκανε δυὸ βήματα πίσω, λογάρισε τὴν ἀπόσταση καὶ στάθηκε. Μὲ μιὰ οβέλτη κίνηση σήκωσε τὸ μπαλτά του. Τὸ κοφτερό του ἀτσάλι ἄστραψε στὸν ἀέρα καὶ μ' ἓνα σφύριγμα ἔπεσε ἀνάμεσα ἀπ' τὴν κλείδωση. Κάτι ἔτριξε φοβερά, ἓνα πράσινο νερὸ σὰ συντριβάνι ξεπετάχτηκε μέσα ἀπὸ τὴν πληγὴ κι' ἡ Δευκὴ μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια ἀπὸ τὸν τρόμο ἔβλεπε: Τὸ πόδι πὺ κρατοῦσε τὴ φίλη της εἶχε ξεχωρίσει ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ τέρατος κι' εἶχε πέσει μ' ἓναν ὑπόκωφο κρότο πάνω στὸ κατὰστρωμα. Ἡ Ἀννούλα ἔξακολουθοῦσε νὰ εἶναι λιγοθυμισμένη μὰ εἶχε σωθεῖ.

Ὁ Ντίκ Γκάρντον, σκούπισε τὸν ἰδρώτα πὺ ἔτρεχε

ἄφθονος στὸ μέτωπό του καὶ κατόπι ἔτρεξε νὰ βοηθήσει τὸ κορίτσι πὺ ἔμενε ἀκίνητο πάνω στὸ πάτωμα. Εὐτυχῶς δὲν εἶχε πληγωθεῖ, ἀλλὰ

ἦταν παγωμένη καὶ μόλις ἀνάπνεε. Ἀμέσως τὸ ἀγόρι τῆς ἔρριξε στὸ πρόσωπο νερὸ καὶ λίγες σταγόνες κονιάκ πὺ ἡ Δευκὴ ἔτρεξε καὶ ἔφερε ἀπὸ τὴν καμπίνα τους καὶ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ εἶχε συνέλθει ἐντελῶς. Ὁ Ντίκ, τὴν περιποιήθηκε ὅσο μπορούσε καὶ τὴ σήκωσε στὰ δυνατά του χέρια καὶ τὴν ἀπόθεσε ἐλαφρὰ πάνω σὲ μιὰ στίβα σκοινιά πὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά.

— Σ' εὐχαριστῶ Ντίκ, κατάφερε μόλις νὰ ψιθυρίσει τὸ κορίτσι, μὲ ἔσωσες τὴ ζωή! Αὐτὸ θὰ στὸ χρωστάω γιὰ πάντα!

— Νὰ εἰστε βέβαιη ὅτι δὲν θὰ σᾶς τὴ ζητήσω ποτὲ δε σποινίς Κοικιντάν, εἶπε τὸ ἀγόρι γελώντας. Τὸ ἴδιο θὰ ἔκανες καὶ σὺ ἂν βρισκόσουν στὴ θέση μου. Καὶ τώρα, πρόσεσε, δὲν ὑπάρχει πιά κανένας κίνδυνος. Μπορῶ ν' ἀποτελειώσω τὸν ἐχθρό μας γιὰ νὰ ἔχουμε ἡσυχία τὴ συνείδησή μας ὅτι ἐκάναμε τὸ καθήκον μας!

Στάθηκε προσοχή καὶ χαϊρέτησε στρατιωτικά. Ἡ Δευκὴ χειροκρότησε χαρούμενη.

— Εἰσαι ἴδιος ὁ Ρόμπιν Χούν! φώναξε. Ἡ μαμὰ μὲ διάβαζε τὸ βιβλίο του καὶ εἶ-

Ὁ Κόχραν μὲ μιὰ τεράστια δύναμη σήκωσε ψηλά τὴν Ἀννούλα (Σελ. 281, στ. γ').

μαι πολύ ευχαριστημένη που τον γνώρισα από κοντά...

— «Ω, ω, έκανε ζωηρά [τὸ ἀγόρι, τὸ καλλίτερο κομπλιμέντο πὸ ἀκούσα ποτὲ στὴ ζωὴ μου!

— «Υστερα ἀπ' τὶς τόσες συγκινήσεις τους, ἡ συντροφιά ξαναβρῆκε τὸ κέφι της. Μόνο πὸν δὲν τραγουδοῦσε ἀκόμα. Ὅμως κι' αὐτὸ σίγουρα θὰ γινόταν σὲ λιγάκι, δταν ὁ ἐχθρὸς τους θὰ βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τὸ καράβι κι' ἐντελῶς ἀκίνδυνος.

Πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ μικρὸς ἥρωας, χτυποῦσε ἀλύπητα μὲ τὸ μπαλτά του τὸ σκληρὸ καθόκι τοῦ Κόχραν καὶ μὲ πολὺ κόπο κατάφερε νὰ τὸ χωρίσει σὲ κομμάτια. Μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς σιδερένιας βέργας πὸν ἐμπηγε στὸ κορμὶ του, τὸ εἶχε σχεδὸν ἀποτελειώσει. Κι' ὅταν σὲ λίγο φάνηκαν τὰ σπλάχνα του, τὸ ἀμερικανόπουλο, ἔδειξε τὸ πιστόλι του πολλὰς φορὲς πάνω ἐκεῖ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν τίποτα νὰ φοβηθοῦν. Τὸ τέρας ἦταν σκοτωμένο. Ἐνα-ἕνα τὰ κομμάτια του τὰ πέταξαν στὴ θάλασσα. Ὁ μουστηριώδης ἐχθρὸς, δὲν ὑπῆρχε πιά.

— Ποιὸς μᾶς λέει ὅμως, εἶπε ἡ Ἀννούλα, πὼς δὲν θὰ μᾶς ἐπιτεθεῖ καὶ δεύτερος; Ἡ θάλασσα τῶν φυκιῶν θὰ εἶναι σίγουρα γεμάτη ἀπ' αὐτούς.

— Οἱ Κόχραν εἶναι πολὺ σπάνιοι ἀμφιβάλλω ἀν σὲ δλόκληρο τὸν Ἀτλαντικὸ ὑπάρχει ἄλλος. Ὅστοςο πρέπει ν' ἀνακαλύψουμε τὸ μέρος πὸν ἀνέβαινε στὸ καράβι. Θὰ ἀκολουθοῦσε βέβαια κάποιο δρομολόγιο μιὰ καὶ τὸ ζῶον δὲν εἶχε φτερά. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Λευκῆς πὸν τοὺς καλοῦσε.

— Ντίκ, Ἀννούλα, ἐλάτε νὰ δεῖτε!

Τὰ παιδιὰ τρέξαν γρήγορα κοντὰ της.

— Τί εἶναι; Τί συμβαίνει; ρώτησαν λαχανιασμένα.

— Κοιτάχτε, εἶπε δείχνοντας τὸ σπασμένο κατάρτι πὸν ἀκουμποῦσε στὴ θάλασσα.

Ἡ Ἀννούλα κι' ὁ Ντίκ ἔδλεπαν κατὰπληκτοι. Ἡ Λευκὴ χωρὶς νὰ τὸ θέλει τοὺς ἔδινε τὸ κλειδί τοῦ αἰνίγματος πὸν τόσες μέρες τοὺς τυραννοῦσε. Ἀπὸ τὸ σπασμένο αὐτὸ κατάρτι κατέβαινε ἀδέξια ἕνας ἀρκετὰ μεγάλος κάβουρας καὶ πίσω του ἀκολουθοῦσαν μὲ τὸν ἴδιο ἀδέξιο τρόπο καμμιὰ δεκαριά μικρότεροι. Αὐτὲ ἦταν σωστὴ ἀποκάλυψη.

— Ἐπιτέλους βρήκαμε τὸ δρόμο τους, εἶπε χαρούμενα ὁ Ντίκ καὶ

φίλησε τὴ μικρὴ δυνατὰ στὰ δύο τῆς μάγουλα.

Μὲ τρεῖς τέσσερις μπαλταδιὲς τὸ ἀγόρι γκρέμισε τὸ κατάρτι στὰ φύκια.

— Τώρα πιά δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτα, πρόστεσε γυρίζοντας πρὸς τὶς φίλες του. Ἡ σκάλα τῶν ἐχθρῶν μας ἐξαφανίστηκε παίρνοντας μαζί της κάθε κίνδυνο πὸν μᾶς ἀπειλοῦσε ὡς τώρα.

Οἱ προβλέψεις τοῦ Ντίκ βγήκαν ἀληθινές. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τίποτα δὲν παρατηρήθηκε πάνω στὸ πλοῖο κι' οἱ νύχτες περνοῦσαν ἡσυχᾶ. Τὰ παιδιὰ ξαναγύρισαν στὴν πρώτη τους καμπίνα, πὸν στὸ μεταξὺ εἶχαν διορθώσει ὅπως μπορούσαν. Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε γρήγορα.

Ἡ Λευκὴ εἶχε συνειθίσει στὴ νέα

Ἀποκοιμήθηκε στὴν καρέκλα της...
Σελὶς 515, στ. γ'

τῆς ζωῆς. Ἐπαίξε μὲ τὴν κούκλα της καὶ μὲ τὴ Μίτση, διάβαζε καὶ βοηθοῦσε στὶς δουλειὲς τῆς Ἀννούλα. Καμμιὰ φορὰ ζητοῦσε τὴ μαμά της, ἀλλὰ ἡ σκέψη τοῦ χωρισμοῦ δὲν τὴν βασάνιζε καὶ τόσο, γιατί σκεπτόταν φιλοσοφικὰ κι' ἔλεγε πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα μιὰ μέρα θὰ τὴν ἀντάμωνε.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὥρες τῆς ἐργασίας εἶχαν καιρὸ γιὰ παιχνίδια καὶ γιὰ διασκέδαση.

— Κρίμα πὸν δὲν μπορούμε νὰ παίξουμε πιάνο, ἔλεγε ἡ μικρὴ Γαλλίδα. Θὰ σὰς μάθαινα πολλὰ τραγούδια τῆς μόδας.

— Οὐ, τώρα πιά δὲν θὰ εἶναι τῆς μόδας, ἀποκρινόταν ἡ Λευκὴ, θὰ ἔχουν βγεῖ ἕνα σωρὸ ἄλλα κι' οἱ φίλες μου θὰ τὰ τραγουδοῦν στὸ Παρίσι. Πόσο τὶς ζηλεύω!

— Ναί, ἀλλὰ ἐκεῖνες θὰ σὲ ζηλεύουνε ἀκόμα περισσότερο δταν θὰ τοὺς διηγείσαι τὶς περιπέτειές σου, τῆς εἶπε ὁ Ντίκ. Οὐτὲ στ' ὄνειρό τους δὲ θὰ ἔτυχε νὰ δοῦνε τὸν Κόχραν πὸν εἶδαμε ἐμεῖς.

— Φοβοῦμαι ὅμως νὰ μὴ μείνουμε γιὰ πάντα ἐδῶ, ἀπάντησε ἡ Ἀννούλα. Δυὸ μῆνες εἶναι καὶ πάνω πὸν βρισκόμαστε καρφωμένοι σ' αὐτὴ τὴ θάλασσα τῶν φυκιῶν κι' ἀκόμα νὰ φανεῖ ἡ βοήθεια πὸν περιμένουμε. Φαίνεται ὅτι τὰ γράμματά μας δὲν ἔφθασαν στὸν προρισμό τους. Ἡ θάλασσα εἶναι μεγάλη καὶ τὰ βαπόρια δὲν ἀκολουθοῦν παρὰ μιὰ καὶ μόνη γραμμὴ.

— Ὅχι Ἀννούλα, θὰ μᾶς βροῦνε καὶ νὰ εἶσαι βέβαιη γι' αὐτό, ἀπάντησε μὲ πεποίθηση τὸ ἀγόρι. Κι' ἀν ἀκόμα βρήκανε τὰ γράμματά μας νομίζεις πὼς εἶναι εὐκόλο νὰ μᾶς ἀνακαλύψουν; Ἡ θάλασσα τῶν φυκιῶν εἶναι ἀπέραντη, δὲν ξέρουν σὲ παιὸ σημεῖο βρισκόμαστε. Στὴν ἀνάγκη ὅμως θὰ ξαναφτιάξουμε ἕνα δεύτερο μπαλόνι κι' ἀν τὸ πρῶτο πῆγε χαμένο, αὐτὸ τοῦλάχιστο κάτι καλὸ μπορεῖ νὰ φέρει.

— Τότε, ἄς μὴν ἀργοῦμε ἔκανε ἡ Ἀννούλα, ἄς ἀρχίσουμε ἀμέσως τὸ ἔργο μας. Ὡ, ἀν βρισκόμασταν κάπου ἄλλοῦ! Θὰ κατασκευάζαμε μιὰ σχεδία καὶ θὰ μπαίναμε μέσα ἀκολουθώντας τὸ δρόμο τῆς ἀγνωστῆς τύχης. Στὸ σημεῖο ὅμως πὸν βρισκόμαστε καμμιὰ δύναμη δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ξεκολλήσει.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα ἕνα καινούργιο ἀερόστατο ἐφυγε ἀπ' τὴ νεκρὴ θάλασσα τῶν φυκιῶν, μ' ἕνα μπουκάκι κρεμασμένο στὴ βᾶση του. Ἐπαίρνε μαζί του δυὸ γράμματα τῶν παιδιῶν. Τὸ ἕνα ἦταν τῆς Ἀννούλας πὸν ἐξιστοροῦσε τὴν ἐπίθεσή τοῦ Κόχραν καὶ τῆς στρατιάς του. Τὸ δεύτερο τοῦ Ντίκ πὸν ἔδινε μερικὲς ἐδηγίες γιὰ τὴν εὐκολώτερη ἀνακάλυψή τους.

Μὲ κάποια ἐλπίδα καινούργια στὴν καρδιά, τὰ τρία παιδιὰ μὲ τὰ μαντῆλια τους στὸ χέρι ἀποχαιρουσαν τὸν καλὸ αὐτὸ ταχυδρόμο πὸν ὅσο πήγαινε καὶ χανόταν στὸν ὁρίζοντα. Ἡ Λευκὴ χοροπηδοῦσε χαρούμενη πάνω στὸ κατὰστρωμα.

Ὁ Ντίκ ἔμενε σκεπτικὸς μὰ πάντα αἰσιόδοξος. Κι' ἡ Ἀννούλα ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορὰ, σὲ μιὰ γωνία τοῦ καραβιοῦ ἔκλαιε σιωπηλῶς, ἐνῶ στὰ μάτια της περνοῦσε τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς ἐλευθερίας. Ὅταν χάθηκε τὸ μπαλόνι, τὰ τρία παιδιὰ κατέβηκαν στὴν καμπίνα τους. Μὰ ὁ καλὸς ἄγγελος πὸν τὰ παραφύλαγε χαμογέλασε ἀπὸ ψηλὰ καὶ ἀνοῖξε τὶς λευκὲς του φτερούγες γιὰ νὰ φτάσει μιὰ ὥρα πιδ γρήγορα στὸ Θεό. Σιγά-σιγά τὸ δελτινὸ ἀρχισε νὰ κεπάζει τὸ «Πράνσιγκ» μέσα στὶς φωσφορικὲς του ἀνταύγειες.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Στὴ γέφυρα τοῦ «Φάθερλαντ» πὸν πήγαινε στὴν Ἀμερικὴ, ὁ κυβερνήτης Τζαίμς Γκόρντον, μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια στὸ στήθος του κοίταξε τὴ θάλασσα.

Ὁ Τζαίμς Γκόρντον, ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλός, μὲ υπερήφανο καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπο καὶ μὲ τὰ μαλλιά του ἀκόμα καστανά. Δὲν εἰδειχνε περισσότερο ἀπὸ σαράντα πέντε χρονῶ. Τέλος ὁλόκληρο τὸ παρουσιαστικὸ του ἔδινε τὴν ἐντύπωση ἐνὸς καλοῦ, τίμιου καὶ ἀποφασιστικοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ναῦτες τοῦ «Φάθερλαντ» ἦταν ἀπασχολημένοι στὰ γυμνάσια. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἔκανε βόλτες μὲ τὰ χέρια πίσω στὶς πλάτες. Πότε-πότε ἔρριχνε τὸ βλέμμα του μακριὰ στὸ πέλαγος, χωρὶς ὅμως νὰ σταματήσει τὸ πᾶνε κι' ἔλα του.

Ὁ κυβερνήτης Γκόρντον, ἀκίνητος πάνω στὴ γέφυρα, ἔμοιαζε σὰν ξένος σὲ ὅτι τὸν περιτριγύριζε. Ἐκοίταζε ὁλόβια μπροστὰ του μὲ κάποια κρυφὴ ἀνησυχία, πὸν ὅμως τὴν καταπολεμοῦσε μέσα του γιὰ νὰ μὴν τὸν κυριεύσει. Πλησιάζανε στὴν Ἀμερικὴ καὶ περνοῦσαν τὸν Ἀτλαντικὸ, τὰ νερὰ αὐτὰ πὸν τώρα τελευταῖα εἶχαν γίνει θεάτρο πολέμου. Σὲ κάθε σταυροδρόμι τῶν ὠκεανῶν, οἱ Γερμανοὶ ἔστηναν καρτέρι μὲ τὰ υποβρύχια τους. Σὲ κάθε γωνία παραφύλαγε ὁ θάνατος νὰ τοὺς χτυπήσει μὲ τὶς τορπίλλες τους. Μέσα σ' ἕνα μῆνα οἱ Σύμμαχοι εἶχαν χάσει πολλὰ καράβια καὶ πρὸ παντὸς ὁπλίταρχα πὸν ξεκινούσαν ἀπὸ τὶς μακρινὲς τους βάσεις γιὰ νὰ ἐφοδιάσουν ὅσα πολεμικὰ πλοῖα θὰ συναντοῦσαν στὸ δρόμο τους πὸν θὰ ἔφερναν τὴ σημαία τῶν Ἐνωμένων Πολιτειῶν.

Τὸ βλέμμα τοῦ Τζαίμς Γκόρντον ἦταν προσηλωμένο στὰ κύματα. Ἐνας ἀξιωματικὸς πέρασε κοντὰ του. Τὰ βήματά του ἀκούστηκαν σὰ σφυριὲς πάνω στὸ κατὰστρωμα. Ὁ κυβερνήτης σὰ νὰ ξύπνησε ἀπὸ ἕνα λήθαργο. Γύρισε καὶ τὸν κοίταξε.

— Χάρρυ! τοῦ φώναξε δυνατὰ.

Ὁ ἀξιωματικὸς στάθηκε προσοχῇ.

— Διατάξτε, κυβερνήτα μου! ἔκανε μὲ τὸ χέρι στὸ πηλίκιο.

— Ἐκάνετε τὸ γύρο τοῦ πλοίου;

— Μάλιστα, κυβερνήτα μου! εἶπε πάλι μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς. Ὅλα εἶναι ἐντάξει.

Οἱ ἄνδρες κατεβήκανε στὶς καμπίνες τους, οἱ ἄρδεις πήραν τὶς θέσεις τους.

Κατόπι δαγάζοντας ἕνα χαρτί ἀπὸ τὴν τσέπη του, τοῦ τὸ παρέδωσε. Ὁ Γκόρντον ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ τὸ πρόσωπό του ἔδειξε βαθειὰ συγκίνηση.

— Ὅστε πλησιάζουμε νὰ φτάσουμε στὸ σημεῖο πὸν βομβάρδισαν οἱ Γερμανοὶ τὸ «Πράνσιγκ»; ρώτησε.

— Μάλιστα, κυβερνήτα μου!

— Σὰς παρακαλῶ ἀφήστε τοὺς τύπους Χάρρυ καὶ μιλήστε μου σὰν

Ὅλες οἱ πόρτες ἦταν σπασμένες
Σελὶς 216, στ. γ'

ἴσος πρὸς ἴσον, τοῦ εἶπε μὲ καλωσύνη. Μαζὶ περάσαμε ἐκεῖνη τὴν τρομακτικὴ περιπέτεια. Εἰσαχθε μαζί μου στὸ καράβι. Κατεβάζτε τὸ χέρι σας κι' ἐλάτε νὰ κουβεντιάσουμε σὰν ἄνθρωποι!

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς, μὲ πολὺ σεβασμὸ πάντα, πλησίασε τὸν κυβερνήτη του καὶ στάθηκε κοντὰ του.

— Ὡ, ἐγὼ δὲν ἔπαθα καὶ πολλὰ πράγματα, κύριε Γκόρντον, ἀποκρίθηκε. Ἐσεῖς πιαστήκατε αἰχμαλώτος, βασανιστήκατε καὶ στὸ τέλος κατορθώσατε νὰ δραπετεύσετε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Γερμανῶν. Αὐτὸ εἶναι ἰδεώδες ρεκόρ γιὰ ἕναν Ἀμερικάνο.

Ὁ πλοίαρχος ἔκανε μιὰ κίνηση μὲ τὸ χέρι.

— Ἀν δὲν συναντούσαμε στὸ δρόμο μας τὴν «Ἐλευθερία» γιὰ νὰ αἰχμαλωτίσει τὸ Γερμανικὸ υποβρύχιο δίχως νὰ δώσει μάχη, ποιὸς ξέρει ποῦ θὰ βρισκόμουν τώρα. Ὁ κυβερνήτης τῆς «Ἐλευθερίας» φέρθηκε πολὺ ἐξυπνα. Μόλις ἀντίκρουσε ἀπὸ μακριὰ ἀκόμα τὸ υποβρύχιο, ὕψωσε σημαία παραδόσεως, ἀναψε

φωτιὰ στὸ κατὰστρωμα γιὰ νὰ δημιουργήσει τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι χτυπημένο κι' οἱ Γερμανοὶ τὴν ἔπαθαν γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ στὴ ζωὴ τους. Γιατὶ ἀπὸ τότε ἔδωκαν γνώση καὶ δὲν πιστεύουν σὲ τίποτα. Ὅ,τι βροῦνε μπροστὰ τους τὸ δοιμαρδίζουν. Ἐχουν κάνει σύμμαχό τους τὸ θάνατο!

— Μπορεῖ, ἔκανε περιγελώντας ὁ ἀξιωματικὸς, αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πεῖ πὼς θὰ νικήσουν. Εἶναι νόμος γραμμένος ἀπ' τὴ φύση: ἐκεῖνος πὸν δὲ λογαριάζει τὸ συνάνθρωπό του δὲ βλέπει ἄσπρη μέρα!

(Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

Ὁ Μικὸς, ἕνας αὐγαρέζος πὸν δὲ φημίζονταν καθόλου γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του, ταξίδεψε κάποτε ἀπὸ τὴ Βουδαπέστη στὴ Βιέννη. Ἐκεῖ στὸ ξενοδοχεῖο πὸν ἔμεινε, τριγύριζε κάθε μέρα τὸ θυρωρὸ κι' ἔπιανε κουβέντα μαζί του, ρωτώντας γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο. Ἐτοῖ ἀποκτήσανε οἰκειότητα. Μιὰ μέρα ὁ θυρωρὸς, πὸν εἶχε κέφι, τοῦ λέει: «Θὰ σὰς πῶ, κ. Μικὸς, ἕνα αἰνίγμα. Γιὰ νὰ δοῦμε, θὰ τὸ βρεῖτε; Ἀκούστε: Δὲν εἶναι οὔτε ἀδελφός μου, οὔτε ἀδελφὴ μου κι' ὅμως εἶναι παιδί τοῦ πατέρα μου. Ποιὸς εἶναι;»

Ὁ Μικὸς ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ἐβλεπε τὸ θυρωρὸ νὰ τοῦ ἐπαναλάβει δυὸ - τρεῖς φορὲς τὸ αἰνίγμα, σκέφτηκε, ξανασκέφτηκε γιὰ νὰ βρεῖ τὴ λύση, μουρμούρισε μερικὲς ἀσυναρτησιες, ἔπειτα ζαλίστηκε πιά καὶ κοίταζε ἀποδρακωμένος.

— Ἐ, καλά, ἀφοῦ δὲν τὸ βρίσκετε νὰ σὰς τὸ πῶ: Ἐγὼ εἶμαι, εἶπε γελώντας ὁ θυρωρὸς.

Ὁ Μικὸς ἐνθουσιάστηκε καὶ σημείωσε τὸ αἰνίγμα γιὰ νὰ μὴν τὸ ξεχάσει. Ὅταν γύρισε στὴ Βουδαπέστη μιὰ καὶ δυὸ παίρνει δυὸ φίλους του κατὰ μέρος καὶ τοὺς λέει:

— Θὰ σὰς πῶ ἕνα αἰνίγμα. Νὰ δοῦμε, θὰ τὸ βρεῖτε; Δὲν εἶναι οὔτε ἀδελφός μου, οὔτε ἀδελφὴ μου κι' ὅμως εἶναι παιδί τοῦ πατέρα μου. Ποιὸς εἶναι;

— Ἐσὺ, τοῦ ἀπαντοῦν μετὰ ἀπὸ λίγη σκέψη.

— Ὅχι, ὄχι, διαμαρτύρεται ὁ κουτὸς μὲ γέλια, σίγουρος κ' ἐνθουσιασμένος πὸν δὲν τὸ βρήκαν. Εἶναι ὁ θυρωρὸς ἐνὸς ξενοδοχείου τῆς Βιέννης.

ΣΤΕΡ.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Μοιάζει με τη Βαθυλώνα, μόνο που εδώ είναι πολύ πιο όμορφη, ψιθύρισε η Άνθρα στον Κύριλλο.

Αντί για άμμο με άλογα, έβλεπες εδώ χειροκίνητα μικρά αμαξάκια, βαστάζοντας με φορτία στο κεφάλι τους, ανθρώπους πάνω σε πελώρια ζώα σαν έλέφαντες, μόνο που αυτά ήταν τριχωτά, και δε μοιάζαν με τα ζώα του Ζωολογικού κήπου.

— Είναι τα Μαμμούθ, είπε ο σοφός στα παιδιά.

Ο καπετάνιος άνοιξε δρόμο ανάμεσα στο πλήθος που περικύκλωνε και κοίταζε με περιέργεια τους παράξενους αυτούς επισκέπτες.

— Τα σπίτια είναι από χρυσάφι; ρώτησαν τα παιδιά, κοιτάζοντας τις αστραφτερές στέγες.

Οι ναοί είναι από χρυσάφι, απάντησε ο καπετάνιος, τα σπίτια από όρειχαλκο. Είναι μέταλλο λιγότερο ακριβό.

Ο σοφός ήταν σαν φοβισμένος.

— Αν θέλετε, μπορούμε άμέσως να γυρίσουμε σπίτι, και ναρθούμε άλλη μέρα, χωρίς έσας, του είπε η Άνθρα.

— Όχι! όχι! απάντησε ο σοφός.

— Θα κουράστηκε ο μεγάλος μας φίλος, είπε ο καπετάνιος. Έχουμε ακόμα να κάνουμε πολύ δρόμο.

Τους άφισε μια στιγμή, και σε λίγο τον είδαν να ξανάρχεται σέρνοντας ένα πελώριο τριχωτό ζώο.

— Ανεβήτε στη ράχη του δλοι, τους είπε.

Έτσι κι έγινε. Ήταν ένας θαυμάσιος περίπατος πάνω στο Μαμμούθ.

Πού και πού περνούσαν μια γέφυρα, και στο τέλος φτάσανε στην κορυφή του λόφου. Τότε κοιτάζοντας προς τα κάτω είδανε πως η πόλις χωριζόταν σε είκοσι μέρη, που ενώνονταν μεταξύ τους με τις γέφυρες που είχαν περάσει ως που να φτάσουν εκεί.

Σταθήκανε μπροστά στα Δημόσια Λουτρά.

— Θέλετε να πάρετε ένα μπάνιο; τους ρώτησε ο καπετάνιος. Αυτό είναι συνήθεια του τόπου πριν μπούμε στο Μεγάλο Ναό.

Τα παιδιά δεν είχαν κάνει ποτέ μπάνιο σε χρυσές μπανιέρες.

Η Άνθρα είπε στο σοφό:

— Δε βρίσκετε πως εδώ είναι όλα πιο σύγχρονα και πιο πολιτισμένα,

παρά στη Βαθυλώνα και στην Αίγυπτο; Άλλα ξέχασα... εκεί δεν είχατε έρθει μαζί μας.

— Αυτό δεν έχει σημασία. Ξέρω πολλά γι' αυτές τις χώρες. Και συμφωνώ μαζί σου. Έκανες μια πολύ σωστή παρατήρηση.

Από εκεί που βρίσκονταν είδαν την πόλη περιτριγυρισμένη από τρία πελώρια τείχη. Το έξω ήταν από μπρόντζο, το δεύτερο που φαινόταν άσημένιο, ήταν από κασσίτερο και το εσωτερικό από χαλκό. Στη μέση ήταν ακόμα ένα τείχος από χρυσό, με πύργους στην κορυφή και μεγάλες πύλες.

— Αυτός είναι ο Ναός του Ποσειδώνα, τους εξήγησε ο καπετάνιος. Δεν επιτρέπεται σε μένα να μπω. Θα σ'ας περιμένω να γυρίσετε.

Τα παιδιά κι' ο σοφός της Φίτορου-Στήτ, προχώρησαν προς το ναό.

Ένας άντρας λευκοφορεμένος τους άνοιξε τις πύλες. Στη μέση της αυλής ήταν ένας άσημένιος βωμός, με 20 χρυσά αγάλματα δλόγουρά του.

Ανέβηκαν μια σκάλα και φτάσανε σ' ένα είδος στρογγυλής γαλαρίας, σαν θεωρείο, που από εκεί θα μπορούσαν να παρακολουθήσουν τη θυσία του βωμού.

Πιο πέρα από το βωμό, είδανε ένα μεγαλοπρεπέστατο άγαλμα. Το δλόχρυσο κεφάλι του κυριώτερου προσώπου του συμπλέγματος, έφτανε ως την όροφή. Ήταν ο Ποσειδών, ο προστάτης της χώρας εκείνης. Ορθιος στο άρμα του που τόσωναν καμιά εκατοστή νεράιδες καθάλλα σε δελφίνια.

Δέκα άνδρες πολυτελέστατα ντυμένοι, σέρνανε στο βωμό, ένα δυστυχισμένο μαύρο.

Τα παιδιά κρατούσαν την αναπνοή τους.

— Είναι μια εξαιρετική θυσία ή σημερινή, τους εξήγησε ο άσπροφορεμένος ιερέας. Συνήθως θυσίες γίνονται 5—6 φορές το χρόνο, την ημέρα που γίνεται δικαστήριο. Τότε οι δικαστές πίνουν το αίμα από το θύμα, και ορκίζονται να δικάσουνε δίκαια. Μά, σήμερα η θυσία γίνεται για εξαιρετικούς λόγους. Πρέπει να πάψει η τρικυμία της θάλασσας, και να σωπάσει ο Θεός των Βουνών που η φωνή του ακούγεται σαν τη βροντή.

— Πού είναι ο σοφός; ρώτησαν τα παιδιά. Μά κοιτάζοντας κάτω

στην αυλή, τον είδαν να στέκεται ανάμεσα στους δέκα βασιλιάδες στα πόδια του βωμού που είχαν θυσιάσει το δυστυχισμένο μαύρο.

— Η θάλασσα! Η θάλασσα! φώναζε, ούρλιαζε ο κόσμος.

— Ήσυχαστε! είπε με δυνατή φωνή, ο πιο μεγάλος βασιλιάς. Η χώρα μας δε φοβάται ούτε θάλασσα ούτε βροντές, ούτε ούρανό.

Μά, σαν απάντηση στα λόγια του μια δυνατή βοή από πελώρια κύματα σκέπασε τις εξαλλες φωνές του κόσμου που φώναζε:

— Στα βουνά! Πάμε στα βουνά!

Τα παιδιά κυτάξαν προς τη θάλασσα. Ένα πελώριο άσπρο κύμα, ψηλό σαν βράχος που δλο και μεγάλωνε χώρισε ξαφνικά στα δύο. Το μισό τραβήχτηκε πίσω στη θάλασσα. Το άλλο...

— Ω! είπε η Άνθρα! Κρίμα στην όμορφη χώρα! και τους δυστυχισμένους ανθρώπους.

— Μην κάνεις έτσι, αυτό έγινε πριν χιλιάδες χρόνια, είπε ο Ροβέρτος, μά η φωνή του έτρεμε.

Δε μπορούσαν να κυτάξουνε προς τα κάτω. Τα κύματα καταστρέφανε τα πάντα. Κτίρια, κήποι, δρόμοι, άνθρωποι και ζώα, είχαν παραδοθεί στη μανία του νερού.

— Να φωνάζουμε το σοφό, να πάμε σπίτι, είπε ο Ψάμμεντ.

Τον άκουσαν να φωνάζει από έναν ψηλότερο τρούλλο.

— Θέλω να δω, ως το τέλος.

Ο κόσμος ανέβαινε σαν τρελλός προς τα βουνά. Ξαφνικά η Γη άρχισε να τρέμει. Με το σεισμό, μά λάβα πυρίνη ξεχύθηκε από τα ήφαίστεια των βουνών. Μεγάλοι βράχοι πέφταν τώρα με δαιμονισμένο παφλασμό στη θάλασσα.

— Σήκωσε το Φυλαχτό, Τζέννη! Πές τη λέξη...

— Ούρ Χέκαου-Σέσεχ! είπε η Τζέννη.

Ο σοφός έριξε μια τελευταία ματιά πριν περάσει από την άψίδα. Δεν είδε παρά κύματα αφρισμένα και στη μέση την κορυφή του φοβερού βουνού, που το ύψαιστίο του έρχυνε ακόμα πυρίνες φλόγες.

— Άλλη φορά να πάμε μόνοι μας όπου πάμε, είπε ο Ψάμμεντ. Είδαμε και πάθαμε να κάνουμε το σοφό να ξεκολλήσει από την Άτλαντίδα!

— Να δούμε τί θα γράψει για όλα εδω εκεί, είπε ο Κύριλλος.

— Μπά, είπε η Άνθρα, θα δείς που θα νομίζει πως όλα αυτά τα είδε στ'ονειρό του!

Η Άνθρα είχε δίκιο, όπως θα δούμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Χ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ
ΚΙ' Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΪΣΑΡ

Να βλέπεις μια απέραντη χώρα να την καταπίνει η θάλασσα, και να την καίνε τα ήφαίστεια, δεν είναι κάτι που μπορείς να το δείς κάθε μέρα.

Γι' αυτό τα παιδιά ήταν σαν χαμένα για κάμποσες μέρες.

Ο σοφός είπε στο μεταξύ μια μέρα στην Άνθρα:

— Είδα ένα περίφημο όνειρο! Σαν αληθινό!

Κανείς δεν τολμούσε να μιλήσει για καινούργιες περιπέτειες.

Ο Ψάμμεντ είχε ξαπλώσει στην άμμο του, και τα παιδιά τον άφιναν να ξεκουράζεται.

Ύστερα έχει κανείς πολλά ενδιαφέροντα πράγματα να δει, άμα είναι στο Λονδίνο. Μπορεί π. χ. να πάει να δει τον Τρούλλο του Λονδίνου, τη Βουλή, την Έθνική Πινακοθήκη, τους Ζωολογικούς κήπους, τα διάφορα πάρκα, το Βοτανικό κήπο, να πάει με ποταμόπλοιο ως το Κέου. Τα παιδιά συζητούσανε μια μέρα που να πάνε και που να μην πάνε.

Βρισκόντουσαν στο Σέντ-Τζέιμς-Πάρκ.

Ξαφνικά είδαν κοντά τους ένα μικρό κορίτσι, μουτζουρωμένο και κλαμένο. Τα μάτια του ήταν τόσο κόκκινα από το κλάμα που δύσκολα ξεχώριζες αν ήταν γαλανά.

Φορούσε ένα παλιό μαύρο φόρεμα που της έρχότανε πολύ μεγάλο, κι' ένα καπέλλο ναυτικό που της έφτανε ως τ' αυτιά. Κι' έκλαιγε χωρίς να σταματάει.

— Τι έχεις; πές το σε μένα, της είπε η Άνθρα που είχε καλή καρδιά.

— Δε σ'ας νοιάζει, απάντησε η μικρή.

— Πώς σε λένε; Θέλεις να σε πάμε στη μητέρα σου;

— Με λένε Ίμόγκεν. Μητέρα δεν έχω. Πέθανε.

— Φοβερό, είπε η Άνθρα. Άς την πάρουμε μαζί μας. Θα ρωτήσω το μεγάλο μας φίλο, το σοφό,

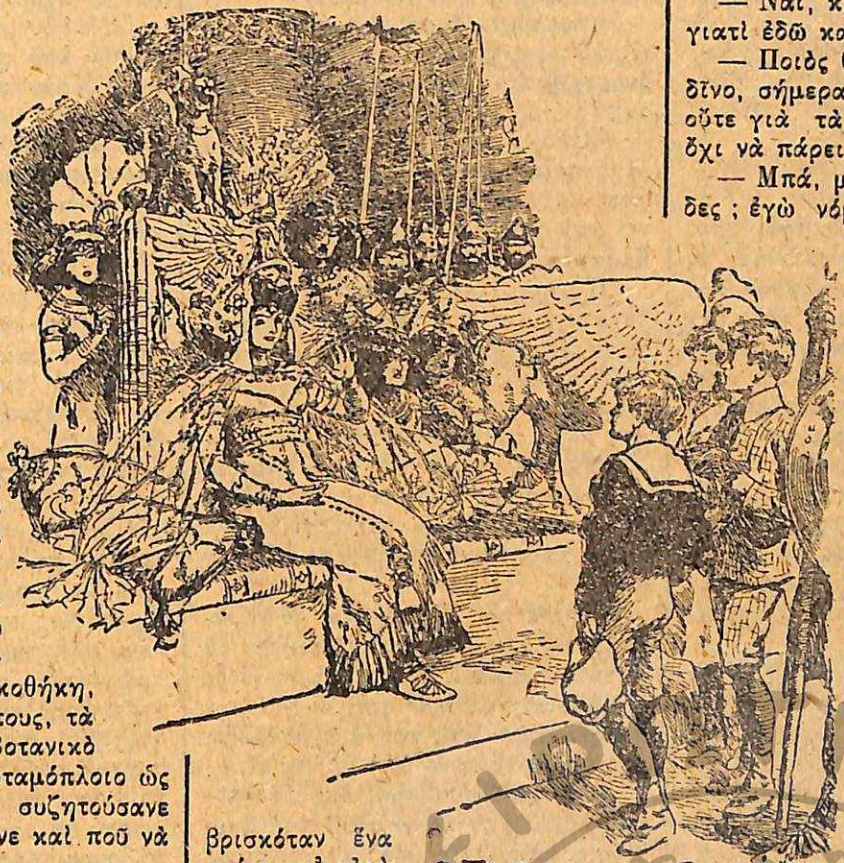
πως μπορώ να τη βοηθήσω την καυμένη τη μικρούλα...

Έτσι κι έγινε. Πήγαν σπίτι, κι' ανέβηκαν στο δωμάτιο του σοφού.

— Να βρούμε κανέναν που να θέλει να πάρει ένα παιδί και να του δώσουμε την Ίμόγκεν; είπε ο Κύριλλος.

— Να τη δώσουμε στους τσιγγάνους; Αυτοί αγαπούνε τα παιδιά, άφου τα κλέβουν, είπε ο Ρόμπερτ.

— Ναί, είπε ο σοφός. Θάθελα να

βρισκόταν ένα σπίτι γι' αυτή τη δυστυχισμένη τη μικρή.

— Όλοι πιαστήκανε από τα χέρια (πως άμα παίζουμε «γύρω-γύρω δλοι»).

— Είναι κανένα καινούργιο παιχνίδι; ρώτησε ο σοφός, μά δεν το δώσαν απάντηση.

Την ίδια στιγμή νοιώσανε δλοι το συναίσθημα πως φεύγαν από εκεί και βρισκόνταν αλλού. Ακόμα κρατιώντουσαν από τα χέρια, αλλά αντί να πατάνε στο χαλί του δωματίου του σοφού τα πόδια τους ακουμπούσανε σ' ένα παχύ στρώμα από χλόη.

Πάνω από τα κεφάλια τους αντί για ταβάνι, ήτανε ο γαλάζιος ούρανος.

Πανόψηλα δέντρα, και πυκνοί θάμνοι τους τριγύριζαν.

Αυτό φαίνεται πολύ απλό, μά δεν ξέρανε που βρισκόντουσαν! Ούτε σε ποιά εποχή!

Ο σοφός έλεγε και ξανάλεγε:

— Πάλι όνειρεύομαι!

— Ποι έμαστε; ρώτησε ο Κύριλλος τον Ψάμμεντ.

— Στη Βρετανία, είπε ο Ψάμμεντ, στο 52ο έτος π. Χ.

— Μά γιατί μάς έφερες εδώ; ρώτησε η Άνθρα.

Ο φίλος σας ζήτησε να βρεθεί ένα σπίτι για τη μικρή αυτή που περιμαζέφατε στον κήπο. Και σ'ας έφερα εδώ.

— Ναί, καλά, είπε η Άνθρα μά, γιατί έδω και όχι αλλού;

— Ποιος θα την ήθελε στο Λονδίνο, σήμερα; Δεν υπάρχει θέση ούτε για τα παιδιά τα δικά του, όχι να πάρει και ξένα.

— Μπά, μιλάνε και η μαϊμούδες; εγώ νομίζω μονάχα οι παπαγάλοι, είπε η Ίμόγκεν.

— Δε με νοιάζει για σένα, της είπε θυμωμένος ο Ψάμμεντ.

Εκείνη τη στιγμή ακουστήκανε παιδικές φωνές και γέλια.

Τρέξανε να δούν, και βρέθηκαν σε μια κατασκήνωση, δλο καλύδες από λάσπη και κορμούς δέντρων.

— Σαν την παλιά Αίγυπτο, ψιθύρισε η Άνθρα.

Μερικά παιδάκια, δλόγυμνα, παίζαν ξένιαστα. Γυναίκες ντυμένες με δέρματα καθισμένες μπροστά στις καλύδες παρακολουθούσανε τα παιδιά.

Μια από δλες καθόταν απόμερα.

— Αυτή δεν θάχει παιδί, είπε η Άνθρα, για να είναι τόσο λυπημένη.

Για μια στιγμή η γυναίκα εκείνη σήκωσε τα μάτια και είδε την Ίμόγκεν.

— Ίμόγκεν, φώναζε, Ίμόγκεν!

— Ω! αυτή είναι η μητέρα μου, είπε το κορίτσι κι' έτρεξε στην αγκαλιά της.

Ο σοφός είπε στα παιδιά:

— Τι τρέχει; τί λένε;

— Έσείς δεν μου ζητήσατε να βρούμε κάποιον που να θέλει την Ίμόγκεν; είπε ο Ψάμμεντ. Η μικρή λέει τώρα πως βρήκε τη μητέρα της.

— Μά, είναι αλήθεια; ξαναρώτησε ο σοφός.

(Ακολουθεί)

ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΑΚΗΡΥΞΗ ΝΕΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

Είναι μια παλιά συνήθεια, όταν ένα διαπλάσσοπολο αναδειχθεί στη Σελίδα αλλά φτάσει και σε μια ηλικία που του επιτρέπει να κρίνει το γύρω του κόσμο με ώριμη σκέψη, να γίνεται συνεργάτης μου. Με τον τρόπο αυτό, **προβιβάστηκαν** από τη Σελίδα Συνεργασίας στις άλλες μου σελίδες ένα πλήθος αγόρια και κορίτσια, που άργότερα, κάποτε όμως και νωρίτερα, δημοσίευσαν έργα τους σε περιοδικά για μεγάλους ή ακόμα παρουσίασαν και βιβλία και, τελοσπάντων, έδειξαν μιαν επίδοση σε λογοτέχνες.

Τα τελευταία χρόνια πριν από τον πόλεμο και στην περίοδο της Κατοχής, η Σελίδα σημείωσε μια εξαιρετική άνθηση. Ήταν άπειρα τα κομμάτια — ιδίως ποιήματα — που θα μπορούσαν κάλλιστα να τυπωθούν και στην πρώτη σελίδα του σοβαρότερου περιοδικού. Συνεργάτες όμως δεν έπρόλαβαν να γίνουν παρά δυο-τρία μονάχα διαπλάσσοπολα. Η άνθηση που σάς είπα μ' έμπόδιζε να ξεχωρίσω τους λίγους ή νεαρή τους ηλικία δε μου επέτρεπε να έμπιστευθώ στην ωριμότητά τους. Ακολούθησε η γεμάτη έμπόδια έκδοσή μου στα τελευταία δυο χρόνια της Κατοχής, η καταστροφή των Γραφείων μου, το σκόρπισμα των παιδιών.

Ήταν μια ευκαιρία ν' ανακηρύξω αρκετούς συνεργάτες μου όταν ξαναβγήκα, το 1945. Δεν ήξερα όμως ποιοι ήταν κοντά μου, σε ποιους θα έπρεπε ν' απευθυνθώ. Κάλλιο άργα παρά ποτέ, ωστόσο. Τώρα που υπάρχει κάποια επαφή ανάμεσά μας, έστω και τόσο καθυστερημένα, είναι καιρός να γίνει εκείνο που έπρεπε να είχε γίνει πριν από τόσα χρόνια.

Παρακάτω σημειώνω κατ' αλφαβητική σειρά ένα κατάλογο από παλιά διαπλάσσοπολα που τα θεωρώ από σήμερα συνεργάτες μου :

ΑΓΑΠΗΤΙΑΝΗΣ ΚΩΣΤΑΣ	(Νηρέας)
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ ΤΑΣΟΣ	(Ασπρος Γλάρος)
ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ ΚΩΣΤΑΣ	(Σκυριανόπουλο)
ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ ΕΙΡΗΝΗ	(Παλιό Βιολί)
ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ	(Αλκης Μύρας)
ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ	(Γκάλη)
ΚΑΣΣΑΓΑΝΗΣ ΛΟΥΓΗΣ	(Αϊν 'Αριστεύειν)
ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΑ ΝΑΣΙΑ	(Βασίλισσα Νεφερίτι)
ΚΡΙΣΠΗΣ ΜΑΝΘΟΣ	(Αθηναίος)
ΛΟΒΕΡΔΟΣ - ΤΥΠΑΛΔΟΣ ΑΓΙΣ	(Άγις)

ΜΟΥΣΧΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ	(Πειραιωτόπουλο)
ΜΠΑΡΛΑΣ ΦΑΙΔΡΟΣ	(Έθνικόν 'Ιδεώδες)
ΠΟΥΛΙΤΣΗ ΔΗΜΗΤΡΑ	(Λευκή Καμέλια)
ΣΑΧΙΝΗ ΦΑΝΗ	(Μυροίνα)
ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ	(Σίφουνας)
• ΤΕΡΖΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ	(Ντίνος Ζηριώτης)
ΤΟΜΑΝ ΛΟΥΓΙΑ	(Ρήγισσα Άνερούσα)
ΦΩΤΙΑΔΗΣ ΘΑΝΑΣΗΣ	(Μελέαγρος)
ΧΑΡΙΤΩΝΙΑΝΗΣ ΦΕΙΜΟΣ	(Δοξασμένο Άκρωτήρι)
ΧΑΡΤΟΚΟΛΛΗΣ ΠΕΤΡΟΣ	(Άρπης)

Στο εξής, ό,τι μου στέλνουν — και δεν αμφιβάλλω πως ό,τι μου στέλνουν θα είναι κατάλληλο για το περιοδικό μας — θα το δημοσιεύω στις πρώτες μου σελίδες: διηγήματα, ποιήματα, διαλόγους, μεταφράσεις, εϋθυμα ή μορφωτικά κομμάτια κτλ. κτλ.

Ίσως σάς παραξενέψει ή παράθεση μερικών ονομάτων από τα παραπάνω: άλλοι είχαν δημοσιεύσει κι' έξω από τη Σελίδα, δεν είχαν όμως ανακηρυχθεί ποτέ συνεργάτες. Άλλοι, είχαν ανακηρυχθεί, αλλά δεν είχαν μονιμοποιηθεί τον προδιόρισμό τους αυτόν. Άλλοι δημοσίευσαν κομμάτια, μάλιστα το φετινό χρόνο, μα χωρίς να σάς αναγγείλω ότι έπρόκειτο για διαπλάσσοπολα. Άλλοι, τέλος, δεν είχαν δημοσιεύσει ποτέ στη Σελίδα ή, και αν δημοσίευσαν, δεν είχαν προλάβει ν' αναδειχθούν. Παραθέτω όλα τα ονόματα και για να δώσω πανηγυρικό χαρακτήρα στον προδιόρισμό αυτό και για να σάς γνωρίσω ποιά γνωστά διαπλάσσοπολα ήταν οι άγνωστές σας υπογραφές. Προσθέτω, καθώς είδατε, και διαπλάσσοπολα που είχαν αναδειχθεί έξω από τη Σελίδα, ή δεν είχαν γενικά πολλή δράση στο περιοδικό μας. Πρόκειται όμως, καθώς ξέρω πολύ καλά, για διαπλάσσοπολα που διαθέτουν εξαιρετικά προσόντα, που έχουν αναπτυχθεί κάτω από το διαπλασιακό κλίμα και που, στην περίπτωση τους, ή ανάδειξη στη Σελίδα είναι ένα μονάχα τυπικό προσόν.

Είμαι πολύ ευχαριστημένη που μου δίνεται σήμερα ή ευκαιρία ν' απονείμω μία δίκαιη τιμή και να φέρω ξανά κοντά μου, ένα πλήθος από νέους και νέες που, αν είχαν απομακρυνθεί δεν είχαν πάψει και ποτέ να με αγαπούνε.

Τά πιό θερμά μου συγχαρητήρια στους νέους μου συνεργάτες!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Καθισμένη κάτω από ένα καταπράσινο πεύκο, κοιτάζω το γαλανό αθηναϊκό ουρανό. Καί καθώς ή ματιά μου αντικρύζει το γαλάζιο χάος, ή σκέψη μου πλανιέται στα ξένοιαστα κι' εδυσχισμένα παιδικά μου χρόνια.

Σάν κινηματογραφική ταινία περνούν, από το νού μου τα μελαγχολικά χειμωνιάτικα βράδια, όταν καθισμένη δίπλα στη γιαγιά μου, άκουγα τα όμορφα παραμύθια της, με τους φοβερούς δράκους και τις πανώριες πριγκίπισσες, ενώ συγχρόνως κοιτάζα τις νιφάδες του χιονιού που έπεφταν απαλά σκεπάζοντας τη γύρω φύση.

Θυμάμαι το πλημμυρισμένο απ' τα λουλούδια και την πρασινάδα έξοχικό σπίτι μας, όπου μέναμε τις άνοιξιτικές μέρες.

Εκεί ή ζωή κυλούσε σαν όνειρο. Όλοκληρη την ημέρα έτρεχα μέσα στον κήπο κόβοντας δροσερά λουλούδια, ή πήγαινα στο κοντινό δάσος για να μαζέψω αγριολούλουδα και να τα δώσω στην αγαπημένη μου γιαγιά που τα λάτρει. Βαστώντας το πολύχρωμο μπουκέτο, έτρεχα και της τα έδινα. Εκείνη τότε με φιλούσε χαϊδεύοντάς μου τα μαλλιά.

Στο νού μου ξανάρχονται οι φεγγαρόλουστες καλοκαιρινές βραδιές, που καθισμένη κάτω απ' τη γιασεμιά κοιτάζα την άσημοστέλιστη θάλασσα και ανάπνεα τη μυρωδιά του μπάτη.

Νοσταλγώ τα γλωμά δειλινά του φθινοπώρου. Έπαιζα με τις κοιλίες μου καθισμένη πάνω στα ξερά φύλλα των δένδρων, θαυμάζοντας τ' ανθισμένα χρυσάνθεμα.

Μά τώρα όλα πέρασαν και δεν άπομένει παρά ή γλυκειά τους ανάμνηση.

Γαλάζιο Άστρο [Γ']

•••

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Ήταν ένα πρωινό του Ίουνίου όταν πήρα γράμμα από τη γιαγιά μου που με προσκαλούσε να πάω στο χωριό της, μόλις τελειώσω τους διαγωνισμούς. Οι διαγωνισμοί τέλειωναν κι' έτσι θα πήγαινα να περάσω τους εστούς μήνες του καλοκαιριού.

Γεμάτη χαρά έτοιμάσα τη βαλίτσα μου και ξεκίνησα με τον πατέρα μου για το σταθμό.

Όταν φτάσαμε περιμέναμε αρκετήν ώρα ώσπου νάρθει το τραίνο. Τέλος φάνηκε από μακριά ένας μαύρος καπνός κι' άκούστηκε ένα διαπεραστικό σφύριγμα. Ο θόρυβος ακούγονταν όλο και πιό κοντά. Τότε ξεχώρισα έναν πελώριο όγκο να σταματάει μπροστά μας. Ο πατέρας μου με φίλησε και μου έδωσε τις τελευταίες συμβουλές του.

— Να προσέχεις.

— Καλά, έννοια σου.

— Να φοράς το παλτό σου...

— Ναί, ναί, μη φοβάσαι καί... Δεν πρόφτασα να τελειώσω τη φράση μου και το τραίνο έκανε ένα απότομο τράνταγμα και ξεκίνησε.

Έτρεχε γρήγορα επάνω στις γραμμές και μαζί του τα δέντρα, οι κάμποι, όλα, όλα. Οι κορυφές των δέντρων ξεφάντωναν γέροντας πότε από δω και πότε από κει, γιατί τις κουνούσε τ' άγέρι τ' αλαφρό.

Ένα πράσινο χαλί είχε απλωθεί γύρω μας και οι μαργαρίτες που ήταν πάνω σ' αυτό έμοιαζαν σαν άπομεινάρια χιονιού. Χωρίς να θέλω έκλεισα τα μάτια μου και όταν τα ξανάνοιξα, ύστερ' από λίγη ώρα, είδα το χωριό της γιαγιάς μου, να προβάλλει ανάμεσα στα δέντρα. Το τραίνο σταμάτησε και κατέβηκα γρήγορα, γιατί ή γιαγιά μου βρισκόταν εκεί και με περίμενε. Με χαρά πολλή ανέβηκα τα άκανόνιστα δρομάκια του χωριού, όπου πήγαινα να περάσω, τους εστούς μήνες του καλοκαιριού κάτω απ' τα πεύκα και κοντά στην χρυστάλλινη βρυσούλα που μουρμουρίζει γλυκά...

Ρός Μπουμπουνάκι [Β]

•••

ΜΠΑΝΙΟ ΜΕ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Τί ζέστη, Θεέ μου!

Εύτυχος ή Μαίρη, όρμώντας σά σίφουνες μέσα στο δωμάτιό μου, μ' άρπασε και βρεθήκαμε στην άκρογιαλιά. Είχαμε απομακρυνθεί από την άκρη κολυμπώντας, όταν ξάφνου έσπασε μια τρομερή μπουκαδόρα. Μεγάλα κύματα άφριζαν μανιασμένα. Κάπου-κάπου, κανένα πελώριο κύμα μός έπαιρνε και μās σήκωνε ψηλά και έπειτα με όρμη μās έριχνε κάτω!

Μιά βαρκούλα σ' άνοιχτά προσπαθοίσε να πλησιάσει άπεγνωσμένα τη στεριά. Πού βοήκε τόσο δυναμισμό ή θάλασσα ενώ πριν λίγη ώρα ήταν ήμερη σαν άρνάκι;

Με πολλών κόπο βγήκαμε έξω. Τα κύματα που μπάτιζαν την παραλία της έδιναν ένα άφάνταστο μεγαλείο. Δεν πέρασαν λίγα λεπτά και οαγδαία βροχή άρχισε να πέφτει. Όλο το χαρούμενο τοπίο είχε αλλάξει. Κι' έτσι γυρίσαμε στο σπίτι σαν... βρεγμένες γάτες!

Πρασινομάτα [Γ']

•••

ΣΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΗ ΦΙΛΗ

Η σκέψη μου πάντα πηγαίνει σ' εσένα, την ξενητεμένη μου φίλη, την πρώτη που γνώρισα και τη μόνη αληθινή. Μās άφισες για να πās σε μια άλλη χώρα. Βέβαια, έφυγες χωρίς τη θέλησή σου, με δάκρυα στα μάτια που θ' άφηνες τη χώρα που μεγάλωσες κι' όλα τ' αγαπημένα σου πρόσωπα. Έφυ-

γες για να πās σε μια χώρα βυθισμένη στα πλούτη και την πολυτέλεια, που δε θα σου θυμίσει τίποτα από τα περασμένα χρόνια. Και ίσως χωρίς μια φίλη που κάθε απόγευμα θα σου κρατάει συντροφιά. Πήγες σε μια χώρα άσύγκριτη σε τεχνητές χάρες, μια χώρα που μπορεί να σε κάνει καμιά φορά να ξεχάσεις την πρώτη σου πατρίδα.

Μά δεν πιστεύω. Ό γαλάζιος ουρανός της πατρίδας μας, τα γραφικά τοπία της, θα σου μένουν βαθειά ριζωμένα στη μνήμη. Είναι τα πρώτα που αντίκρυσες κι' δε θα μπορείς να τα ξεχάσεις. Κι' ακόμα πιστεύω πως θα θυμάσαι την πρώτη σου φίλη, που πάντα σε περιμένει.

Φιντανάκι [Γ]

•••

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Αγαπητή μου Διάπλασις

Από πολύ καιρό ή αδελφή μου ή **Ήλέκτρα** μου έλεγε να σου γράψω ένα γράμμα. Εγώ ντρεπόμουν και δεν τόπαράσιζα. Τέλος έβαλα ένα κόσκινο και άρχισα να γράφω.

Είμαι 10 χρονών. Τόν Όκτώβριο θα πάω στην ΣΤ' τάξη.

Από μικρούλα, πριν άρχίσω, να πηγαίνω σχολείο, μου είχε μάθει ή μαμά να διαβάζω και διάβαζα όλο παλιούς σου τόμους. Έτσι έμαθα να σ' αγαπώ.

Τώρα στις διακοπές άσκολούμαι όλο μαζί σου. Διαβάζω τα μυθιστορήματά σου που με ένθουσιάζουν. Παρακολουθώ με άφάνταστη περιέργεια τόν «Άγνωστο έχθρό», συμμερίζομαι τις άγωνίες και τους φόβους της Λευκής, της Άννουλας, του Ντίτ. Και περιμένω με λαχτάρα να μάθω το τέλος της μεγάλης περιπέτειας τών παιδιών αυτών.

Άρχισα να λαβαίνω μέρος στους διαγωνισμούς σου και δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι όταν καταφέρνω να βρώ τα τυπογραφικά λάθη, τις λευκές λέξεις ή τη στίξη.

Έτσι είσαι σύ ή καλύτερή μου φίλη, που με διασκεδάσεις και με μορφώνεις τώρα στις διακοπές. Αυτά έχω να σου γράψω, Διάπλασις μου.

Με άγάπη

Κινεζάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο Ζαχαροπλαστείο :

— Θα πάρετε και σεις κρέμα σαντιγύ;

Κι' ό Γιαννάκης :

— Όχι, προτιμώ κρέμα σαν τόν ήλιο!

Έντελβέρτς

Η ΜΑΡΙΑ, Η ΠΟΠΗ ΚΙ' ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'

— Αύριο τὸ πρωί, μπροῦμε νὰ κάνουμε ἄλλιῳς;
— Ἐλάτε τώρα νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα, εἶπε ἡ γιαγιά σὰ παιδιὰ.

Τοὺς πῆγε καὶ σεργιάνισαν τὸ κτῆμα. Τί ἀπέραντο ποὺ ἦταν! Ὅταν περπατοῦσε ἕνας γιὰ πρώτη φορά, μπορούσε καὶ νὰ χαθεῖ. Ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη δὲν μπορούσες ν' ἀκούσεις τί φώναζαν στὴν ἄλλη. Μόνο οἱ πατατιές, ὅταν τὶς ξεριζώναν, γιὰ νὰ τελειώσουν σὲ μιὰ μέρα, χρειάζονταν καμμιά δεκαριά ἀνθρώπους. Καὶ τὸ σπῖτι, κι' ὁ λαχανόκηπος, κι' οἱ διάδρομοι, καὶ τὰ πῦκα στὴν ἀπάνω μεριά, καὶ τὰ δέντρα, καὶ τὸ ἀμπέλι, πῶς πιά νὰ μὴ δείχνουν ἀπέραντο τὸ κτῆμα;

— Γιαγιά, ὑπάρχουν καὶ πιδὲ μεγάλα κτήματα ἀπ' αὐτό; ρωτοῦσαν τὰ κορίτσια.

Ἡ γιαγιά γελοῦσε πάλι καὶ τοὺς ἔλεγε:

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἕνα μικρὸ κτῆμα, δὲν περνάει τὰ δέκα στρέμματα.

Ἡ Πόπη ἀποροῦσε:

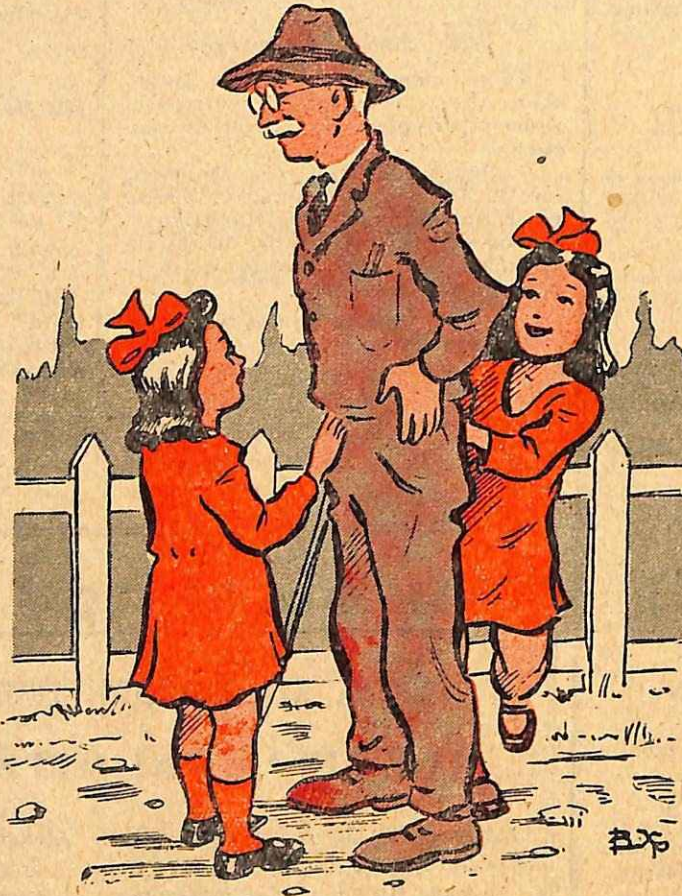
— Καὶ σὰν πόσα στρέμματα εἶναι ὅλος ὁ κόσμος, γιαγιά;

— Πολλά, καημένη, πετάχτηκε ἡ Μαρία. Δὲ θά 'ναι κοντὰ δέκα χιλιάδες — ἢ λέω πάρα πολλὰ γιαγιά;

— Ὁ κόσμος εἶναι ἑκατομύρια, πολλά, ἑκατομύρια στρέμματα, παιδιὰ. Μὰ ἀφήστε τα τώρα αὐτὰ, ἄλλη ὥρα

ρωτᾶμε τὸν παπποῦ ποὺ ξέρει πολλὰ πράματα ἀπὸ τὰ βιβλία. Τώρα νὰ γυρίσουμε πίσω, γιατί θὰ φάμε σὲ λίγο. Εἴστε κουρασμένες καὶ πρέπει νὰ κοιμηθεῖτε νωρίς. Κι' αὐριο πιά θὰ μάθετε καὶ τὴν ἐκπληξή τοῦ παπποῦ — τὴν ξεχάσατε;

— Πᾶμε, πᾶμε! φωνάζανε μαζί καὶ τὰ δυὸ κορίτσια. Ὡλαλά!

Ἄν δὲν ἦσαν κουρασμένες, δὲ θὰ μπορούσαν νὰ κλείσουν μάτι ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἡ Μαρία καὶ ἡ Πόπη. Μὰ τὸ ταξίδι καὶ ἡ συγκίνηση τὶς ἔκαναν νὰ μὴν προλάβουν νὰ πέσουν στὰ κρεββατιάκια τους. Ἐδῶσαν ἀπὸ δυὸ φιλάκια στὸν παπποῦ καὶ στὴ γιαγιά, μὰ μεταξὺ τους δὲν πρόφτασαν νὰ ποῦνε λέξη.

Εἶναι τόσο ὁμορφος ὁ ὕπνος στὴν ἐξοχή! Ἐύπνησαν νωρίς, μόλις ἄρχισαν τὰ κουκουρίκου τους τὰ πουλερικά. Πῆγαν πρῶτα στὸ παράθυρο. Πόσο εἶχε ἀνεβεῖ ψηλὰ κιόλας ὁ ἥλιος! Κόντευε νὰ χαϊδέψει ὅλες τὶς κορφές τῶν δέντρων. Σὲ μιὰ γωνιά ἦταν ξαπλωμένος καὶ λιυζόταν ὁ σκύλος, ὁ Ἀράρης. Ἦταν θεώρατος καὶ τὰ ξένα παιδιὰ τὸν φοβόνταν. Μὰ κατὰ βάθος ἦταν πολὺ καλὸς καὶ μὲ τὰ

δυὸ κορίτσια ἔκανε ἐξοχή παρέα. Νά κι' ὁ παπποῦς

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

Ο ΠΙΠΗΣ, ΤΟ ΒΑΖΟ ΚΑΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΤΑΓΗ

